

כוכבים

חיתוכים וחתיכות

הסרט התמוהני צולם במשך מספר שבועות בארץ, ואחר כך לקחו את כל הקילומטרים של הפילם שיצא מזה, ונסעו לניו-יורק, כדי לערוך אותם.

הבמאי והעורך התחילו לעבוד, ולחזור, ולחבר, ויום אחד באה לבקר אותם במעבדה המשקיעה והמפיקה של הסרט.

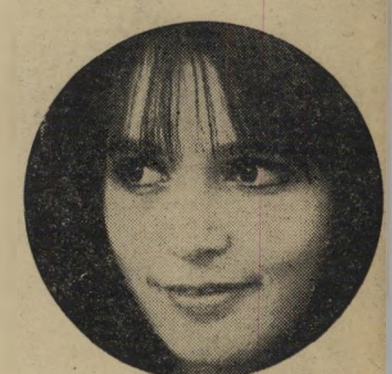
היא עקבה בשקט רב אחרי העבודה, הסתכלה בעיון רב בצילומים ובסוף שאלה: "מי זאת?"

זאת היתה ליאורה ריבלין וזה גם מה שאמרו למפיקה.

היא שמעה את התשובה ושאלה: "איפה היא?"

אמרו לה שהיא בישראל, והיא שמעה את התשובה ושאלה: "למה?"

על זה כבר לא היתה לאף אחד תשובה. אבל היא מכינה כבר את התשובות. היא

ליאורה ריבלין ב"התמוהוני" למה היא בישראל?

ותכוננת להביא את ליאורה לארצות-הברית, לעשות לה מסע-פרסומת נוסח אמריקה, חד עם מסע-הפרסומת של הסרט. "יש לכם כאן כוכבת", היא הסבירה אנשי הסרט, "אז מה אתם שותקים?"

סרטים גלופת בצלות גלופת שום

מרגו שלי (מוג'בי, תל-אביב; ישראל) נברת טלמור מצלצלת בסלפון. הבעל של-

מור, שהוא מרצה לכימיה באוניברסיטה מבקש את מרגו שלו, שהוא מצא זה עתה ברחוב, שתריום את הטלפון ותענה. "הדוק" טור לא בבית", היא אומרת לאשה, "הצלצלי בשעות הקבלה".

כל זמן שניתן לשחקנית המצויינת. מלאת-הקסם, לבנה פינקלשטיין, להתבטא וכל זמן שהדיאלוגים אינם מנסים להגיד משהו מיוחד, הסרט נעים ומשעשע.

אבל הבעיה היא שהסרט לא רוצה להיות סתם משעשע. הוא רוצה קונפליקטים ורעיונות, ועלילה, ואת זה הוא בשום אופן לא מצליח להשיג אצל במאי הסרטים מנחם גולן.

הבעיה, עליה הוא עומד, היא שאשתו של טלמור (ברכה נאמן) לא יודעת לעשות סלט עם שום, ואילו המניקוריסטית שהוא פגש יודעת לא רק עם שום, אלא גם עם בצל. ברגעים מסויימים הבעיה מרחיבה קצת, ועוברת מהשום והבצל אל כל מיטבח. האשה של טלמור לא נכנסת למיטבח, לא מבשלת, לא מטפלת בו, בניגוד לנערה הצעירה שהוא מצא כך סתם ברחוב.

אז כמה זמן יכול סרט לעסוק בבעיה כזאת? כיוון שאין שום נסיון להבין באמת את הגיבורים, ולמצוא איך הם בנויים ואיך הם חיים, הסרט נגמר כעבור חצי שעה. מכינים פעם סלט, ועוד פעם סלט, וכדי להראות כמה האשה היא טיפוס שלידי גם מראים אותה במסיבה סלונית, ובמספרה, ואצל האבא הכל-יכול שלה, והיא קושה גם קצת תנועות של אשה ריקנית. ומה יהיה הלאה.

דוקטור טלמור (עודד תאומי) ומרגו שלו נמצאים במלון בירושלים. מה הם עשו שם, כשלא ברור על מה הם יכולים בכלל לדבר האחד עם השנייה? או קודם, כצוות אנשים מלומדה, הם עושים לגולן כצינת-מיטה ארוכה, שלמרות שרואים בה פה שד ושם שד, היא משעממת למדי. אחר-כך יש איזה ערבי, בעל בית המלון, שיכול היה למלא תפקיד של יהודון בכל סרט אצני מהתקופה המתאימה, ותפקידו להיות כיוון ולהצחיק, ולהטיח את דעת הצופה מהעלילה של הסרט שאיננה. אחר-כך מטיילים קצת בשדות, ומה יהיה עכשיו.

עכשיו מתחיל המתח. עודד תאומי יוצא מהמלון, מרגו נעלמת, היא חוזרת, הוא נעלם, הוא בא, היא הלכה, וכן הלאה וכן הלאה, מתח מזויף, שרירותי לגמרי, לא דרוש לאף אחד, בייחוד כשנוספות לזה אמביציות אמנותיות, המעבירות את הדיי פה של עודד אחר לבנה אל תוך העיר ה' עתיקה, בין שירות של נזירים, עד שר סמלי העשוי מאבן, המגשר בין הצוה' ביים.

לעודד תאומי קשה לבצע את הדמות השטוחה של המרצה, אבל הוא עושה את זה הכי טוב שאפשר. ברכה נאמן קצת חוזרת על עצמה, לאבנר חזקיהו יש תפקיד יותר קל, הוא צריך לשחק את סלאח שח' בסצינה של שש-בש, והוא עושה את זה מצויין. המישחק כולו, בדרך כלל, על רמה גבוהה, ואילו לא היה הסרט שדוף בהתחלה, שרירותי באמצע ויומרגו בסוף, הוא היה יכול להיות סרט מצויין.

ברחובות סן-פרנציסקו

בולריט (חו, תל-אביב; ארצות-הברית) מי שלא היה בסן-פרנציסקו, ולא רדף שם אחרי מכונית של פושעים, ולא קפץ ב' אוויר על כל גבשושית של רחוב, ולא התהפך כימעט שבע פעמים עם המכונית שלו, ומעוניין לעבור את כל החוויות הגיל, יכול ללכת לקולנוע חן בתל-אביב ולעבור אותן.

המצלמה יושבת עם הצופה על המכונית, או לפני הגלגלים שלה, ואפילו האדם הכי שבע-רדיפות לא יכול שלא להתפעל בזה. יש עוד רדיפה בסרט, לא פחות מרהפת, בתוך צול-התעופה, בין גלגלי המטוסים, ושתי הרדיפות הללו כל-כך יפות, שבאבת לא חשוב מה קורה ביניהן.

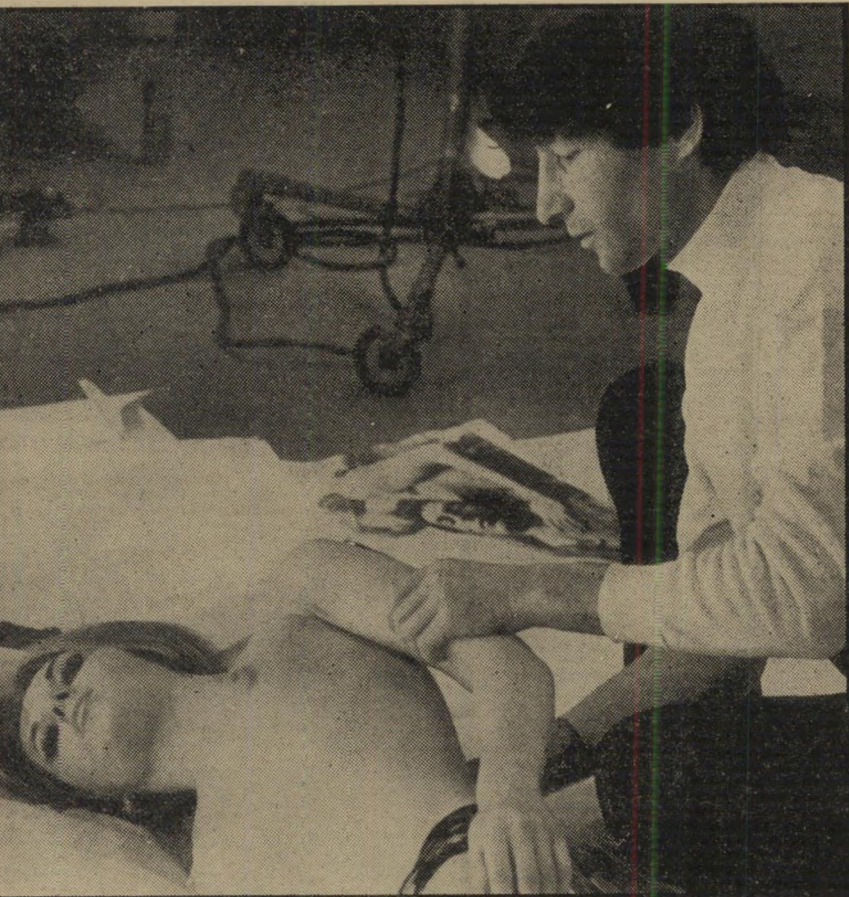
יש איזה אירגון, וישנו סטיב מקרץ, והוא צריך לשמור על עד חשוב של ועדת הקונגרס, אבל העד נהרג מתחת לידו, והוא נשבע לגלות מי הרג אותו, ויש לו גם חבר, במיטה שלו, בין הסדינים, ויש לו מצפון, למען הסדר הטוב, אבל כל זה באמת לא חשוב.

במאי 'ישראלי' צעיר מסרים בלונדון

במאי הקולנוע הישראלי הצעיר, גדי עזר הנדלר, שמה שנתיים מפיק ומביים סרטים קצרים בלונדון, צפוי למאסר.

הוא מסיים עתה את ביומו של סרט עלילתי בשם לך בכיוון החץ. זהו סרט המבוסס על סיפור בסיגנון אבסורדי, ש' במרכזו ניצבת סצינה התעלסות נועזת. שני גיבוריו של הסרט, צירומים כביום היוולדם, עורכים בסצינה זו אקט אהבה ממושך, ש' כולו נערך על גבי נמר - מת, כמובן.

אבל לא בגלל זה עומדים לשלוח את הנדלר לבית-הסוהר. כוץ-סוף, כאנגליה בוט' לה כבר הצנוורה. סכנת המאסר מרחפת על הנדלר בגלל סדר שהפיק לפני מספר

הבמאי גדעון הנדלר, שהגיע לבריטניה אחרי מלחמת ששת-הימים, מחזיק ב' יד של השחקנית הבריטית ג'יין דיי, בשעת ביום סצנת ההתעלסות מתוך סרטו לך בכיוון החץ, שגיבורו הוא סוכן-נטיעות החוזה בדמיונו אהבתי-סוף-השבוש.

תמיו נמר ששל תמיו

חודשים. היה זה סרט העודתי על המחותר הולשית, שויכה את הנדלר בפרסום רב. גם אנשי-הביטחון הבריטיים התענינו ב' סרט, כשעצרו כמה מאנשי המחותר הול' שית בעקבות פעולות הבלה שערכו. החבלנים הרלשים רחיקים מלהיות אנשי אל-פחח. כל מה שהם עושים בינתיים זה פיצוץ כמה צינורות מים ופירסום תמונות מצחיקות של הנסיך צ'ארלס, המיועד לה' יות שליט ארצם. בסירטו של הנדלר הם הצהירו כי, האציל וסיפרו של בגין המרד, מנחים אותם במלחמתם בבריטיים. מאחר שכמה מאנשי המחותר מופיעים בסרטו של הנדלר, הוצג הסרט כבייתה-מש' פט כהוכחה נגדם. הנדלר עצמו הוזמן ל'

בה על גבי פרחת הנמר הפרושה כשטיח במרכז החדר, ועושה עימה את כל הדבי' רים שהוא מסוגל להעלות בדמיונו. למרות שהתיאור הוא אירוטי ביותר, השתדל הנדלר בביומו להעלות את הסצי' נה לדרגה פיוטית. הצילומים הרכים וה' עזינים מנסים לתאר את מאחיו הכמוסים של סוכן נסיעות אפור, המנסה לברוח בעזרת המין והאהבה משימיון חייו. שני השחקנים בסרט הם שני אנגלים צע' רים: ג'יין דיי ומייקל ג'וזף, יהודי, שנוסף להיותו שחקן סרטים, הוא עורך-דין במיק' צועו. הנדלר יוכל להעזר בו תמיד, במיוחד אם לך בכיוון החץ מצביע לעבר הכלא.